

Най-красивата отъ феитѣ подала на благородника изгубения му пръстенъ. Той я много харесалъ, избралъ я за своя годеница и скоро се оженилъ за нея.

Дълги години живѣли тѣ много, много щастливо. Всѣка година кичели красиво коледно дърво.

Феята, която била безсмъртна, помолила мъжа си никога да не споменува предъ нея думата „смъртъ“.

Благородникътъ не обърналъ сериозно внимание на жена си и веднъжъ произнесълъ тая дума.

Изведнажъ се дочулъ много силенъ шумъ и малката прекрасна фея изчезнала за винаги. Единствената следа отъ нея била само следата отъ нейната нѣжна ржка по каменната стена на замъка.

Напраздно благородникътъ я търсилъ.

За да си спомня за нея, той всѣка годана кичилъ коледно дърво. Тѣй се появилъ обичаятъ да се кичи елхово дърво на Коледа.

Превела: Е. Чичовска.

Първата библиотека

Първата мисълъ за събиране книги въ голѣмъ размѣръ дошла на Асирийския царъ Асурбанипалъ, цару валь 600 год. пр. Р. Хр. У гърцитѣ този царъ билъ извесенъ подъ името Сарданапала. По онова време сж писали на дъски, пергаменти и свитѣци. Асурбанипалъ намислилъ да събере всички дъски и ржкописи, разхвърлени изъ Месопотамскитѣ храмове. Той основалъ школа отъ учени и писци въ Ниневия, които били длъжни да разбиратъ всичко запазено отъ старини. Дъскитѣ и ржкописитѣ били разпредѣлени по съдържание, номеровани и разположени въ правилни редове. Всички били нанесени въ списъкъ, т. е. направенъ билъ библиотеченъ каталогъ. До насъ сж дошли нѣкои остатѣци отъ тази библиотека.

Нѣкога изумруда (смарагда) въ Перу се е считалъ за свещенъ камъкъ. Когато испанцитѣ завзели Перу, намѣрили въ единъ храмъ изумрудъ голѣмъ колкото страусово яйце. Камъкътъ носѣлъ име „Царицата на изумрудитѣ“. Хиляди перуанци отивали да се поклонятъ на този свещенъ
ъ.